

ชีวิตที่ติดกับแขนง

เราต้องติดกับแหล่งน้ำธารงชีวิตเพื่อป้องกันไม่ให้ชีวิตของเราหลุด
จากแขนง

เขียนโดย สตีฟ มีคส์

แปลโดย ปฎิมา คงสืบชาติ

คำว่า “พันธกิจ” มีความหมายแตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคล บางคนมองว่า “พันธกิจ” คืองานของพวกเขาหรืออาชีพของพวกเขา บางคนมองว่า “พันธกิจ” เป็นสิ่งที่พวกเขาทำในวันอาทิตย์ คริสเตียนหลายคนมองว่าพันธกิจเป็นงานของศิษยาภิบาล แต่ผู้ประกาศส่วนมากเข้าใจว่า คริสเตียนทุกคนได้รับการทรงเรียกให้กระทำพันธกิจอย่างไรก็ตาม ถ้าเราต้องการดำเนินชีวิตเพื่อพันธกิจดังที่พระเจ้าตั้งพระประสงค์ไว้ เราจำเป็นต้องอภิปรายข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพันธกิจเสียก่อน

“พันธกิจ” คืออะไร? เรากำลังรับใช้เป้าหมายหรือรับใช้พระเจ้ากันแน่? แรงจูงใจในการทำพันธกิจควรจะเป็นอะไร? “แม่น้ำแห่งชีวิต” ที่พระเยซูคริสต์ทรงสัญญาไว้อยู่ที่ไหน? ทำไมพระเจ้าจึงดูเหมือนห่างไกลจากเราเสมอ?

ส่วนของชีวิต

พันธกิจเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตพระเยซูคริสต์เสด็จเข้าไปในโลกเพื่อเรา “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิตและจะได้อย่างครบบริบูรณ์” (ยอห์น 10:10) พันธกิจของพระเยซูคริสต์คือการประทานชีวิต นั่นคือชีวิตนิรันดร์สำหรับทุกคนที่ติดตามพระองค์ และงานของเราตอนนี้ก็เหมือนกับงานของพระองค์คือการมอบชีวิตให้กับผู้อื่น “พระบิดาทรงใช้เรามาฉันใด เราก็ใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” (ยอห์น 20:21)

ชีวิตของพระเจ้าเต็มล้นอยู่ในชีวิตของพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์มีความสัมพันธ์กับพระบิดา ทำให้พระองค์มีความมั่นใจที่จะประทานชีวิตให้แก่ผู้อื่น ในยอห์น 5:19-20 เราพบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าพระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำสิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุก

สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก”

พระเยซูคริสต์ตรัสถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดาว่าเป็นพื้นฐานของพันธกิจของพระองค์ในพระธรรมยอห์น 12:49-50 “เพราะเราได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้นพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา”

เนื่องจากพระเยซูคริสต์มีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมแนบแน่นกับพระบิดาพันธกิจแห่งการให้ชีวิตของพระองค์จึงดำเนินไปอย่างราบรื่น ถ้าต้องการทำพันธกิจให้เกิดผลเราก็ต้องสนิทกับพระเจ้า คือให้ชีวิตของพระเจ้าดำรงอยู่ในเราเต็มที่ ชีวิตของพระเจ้าจะเต็มล้นอยู่ในเราได้ก็ต่อเมื่อเรามีความสัมพันธ์ที่แนบแน่นกับพระเยซูคริสต์ “พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันนั้น...ข้าพระองค์อยู่ในเขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์เพื่อโลกจะได้รู้ว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์” (ยอห์น 17:18,23) พระเยซูคริสต์รู้ว่าความสัมพันธ์ที่เชื่อมเรากับพระองค์เข้าไว้ด้วยกันนั้นเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญถ้าเราอยากจะมีสัมพันธ์กับพระเจ้าและนำพวกเขาไปสู่พระเจ้า แท้จริงพระเยซูคริสต์ได้ประกาศเลยว่าถ้าเราไม่มีความสัมพันธ์กับพระองค์ เราก็ไม่มีทางที่จะทำพันธกิจอย่างเกิดผล “เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นก็จะเกิดผลมากเพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5)

ความสนิทสนมกับพระเยซูคริสต์เป็นกุญแจสำคัญ ของการกระทำพันธกิจความลึกซึ้งของความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระเยซูคริสต์เป็นตัวบ่งบอกการเกิดผลในพันธกิจของเราว่าจะมากน้อยแค่ไหน พระเยซูคริสต์ “ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิต” (กิจการ 3:15) และเป็น “ผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่” ถ้าเราต้องการทำพันธกิจการ “ให้” ชีวิตกับผู้อื่น เราต้องอยู่ใกล้ ๆ พระองค์เข้าไว้

เพื่อเป้าหมาย หรือเพื่อพระเจ้า?

สังคมของเราเป็นโรคภัยแรง คือ มีอาการต้องแข่งขันกันเพื่อความสำเร็จสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับเราคือการไปให้ถึงเป้าหมาย หรือทำตามจุดประสงค์ให้สำเร็จ ประชญาณีกีฬวล้างล้างเข้ามามีอิทธิพลในคริสตจักรเหมือนกัน ผลของมันก็คือผู้นำคริสเตียนในคนรุ่นนี้ที่กำลังทำงาน “พันธกิจ” เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เป้าหมายนี้อาจเป็นการเจริญเติบโตของคริสตจักร หรือจำนวนผู้เข้ารับศีลล้างบาป หรือตามเครื่องวัด “ความสำเร็จ” อื่น ๆ

เมื่อคริสเตียนกลุ่มหนึ่งสามารถทำตามเป้าหมายให้สำเร็จแล้ว พวกเขาจะมีความรู้สึกที่ดี เพราะรู้ว่าประสบความสำเร็จ จากนั้นพวกเขาก็จะตั้งเป้าหมายสูงกว่าเดิมในฤดูกาลต่อไปของการทำพันธกิจ ส่วนคริสเตียนอีกกลุ่มหนึ่งไม่สามารถทำตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ พวกเขาก็จะรู้พ่ายแพ้รู้สึกโกรธแค้น และรู้สึกเหนื่อยจนหมดแรง พวกเขาอาจจะมีปฏิกิริยาโดยหุ่่มตัวเองให้ “พยายามมากขึ้น” หรือพยายามหาคนที่พวกเขาจะโทษได้ หรือตัดสินใจไม่ต้องเป้าหมายอีกเลย

ทั้งสองกรณี พันธกิจอาจเกิดขึ้นหรืออาจไม่เกิดขึ้น กลุ่มที่ “ประสบความสำเร็จ” อาจจะมีแผนปฏิบัติการไว้อย่างมีประสิทธิภาพ และอาจมีคนหลายคนเข้ามามีส่วนร่วมหรือเข้ามาสนับสนุนในคริสตจักรเนื่องจากความสำเร็จของพวกเขา

แต่ถ้าชีวิตของพระเยซูคริสต์ไม่ได้ผ่านเข้าไปสู่วิตชีวิตของคนที่มาใหม่ พวกเขาก็เท่ากับว่าไม่ได้ทำพันธกิจอะไรเลย ถ้าคนที่เข้ามามีส่วนร่วมในแผนการปฏิบัติการของพวกเขาไม่ได้มีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปคือเหมือนพระเยซูคริสต์มากขึ้น สิ่งที่พวกเขาทำก็ไม่ใช่พันธกิจถ้าคนที่เข้มารับศีล

บัพติศมามีชีวิตที่ผูกพันกับคริสตจักรแต่ไม่ได้ผูกพันกับพระเยซูคริสต์ พันธกิจก็ยังไม่เกิดขึ้น

อีกนัยหนึ่ง กลุ่มที่ “ไม่ประสบความสำเร็จ” อาจจะทำงานไม่สำเร็จถึงเป้าหมาย แต่ความรักของพระเจ้าสัมผัสใจของคนที่ไม่ใครรัก สันติสุขของพระเจ้าไปถึงคนที่เต็มไปด้วยความกังวลใจ ความหวังของพระเจ้าได้ยกชูคนที่หมดหวังในชีวิต การอภัยโทษบาปของพระเจ้าได้ชำระล้างบาป ความเล้าโลมของพระเจ้าโอบอุ้มคนที่เจ็บช้ำและความชื่นบานของพระเจ้าเสริมกำลังคนที่กำลังท้อถอย ถ้าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นก็แสดงว่าพันธกิจที่พระเยซูคริสต์มอบหมายให้พวกเขากระทำได้สำเร็จแล้ว

ความคิดของเราที่มีจุดศูนย์กลางที่เป้าหมาย มักทำให้เราไม่ได้ยินเสียงของพระบิดาที่พระองค์คอยกระซิบว่า “ดีแล้ว” เจ้าเป็นทาสดีและสัตย์ซื่อ”

สิ่งที่เราจำเป็นต้องคิดใคร่ครวญให้ดีก็คือ “เราเป็นทาสรับใช้เป้าหมายหรือเป็นทาสรับใช้พระเจ้า” เราไม่สามารถเป็นทาสรับใช้พระเจ้า” เราไม่สามารถเป็นทาสสองเจ้าบ่าวสองนายได้ถ้าเราเพ่งมองไปที่เป้าหมายอย่างเดียวสิ่งที่เราทำอาจจะเป็นการสร้างโปรแกรมแทนที่จะเป็นการสร้างประชากรของพระเจ้าอย่างแท้จริง สิ่งที่เราทำอาจกลายเป็นการหลอกใช้ประชากรของพระเจ้าเพื่อสร้างโปรแกรมของเราก็ได้นั้นไม่ใช่พันธกิจ หลายครั้งผลของการตะเกียกตะกายเพื่อให้ไปถึงเป้าหมายเป็นเรื่องของเนื้อหนังที่ทำให้เรามีความเครียด กอดัน และเหนื่อยหน่ายใจ สิ่งเหล่านี้จะทำให้เราขาดความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระเจ้า และทำให้ชีวิตของพระเจ้าที่อยู่ภายในเรลดน้อยลง ชีวิตของพระองค์คือสิ่งที่อยู่ในเรา เมื่อเราส่งผ่านชีวิตของพระองค์ไปสู่คนอื่น นั่นคือพันธกิจที่แท้จริง

เป้าหมายของเราประการเดียวที่สำคัญและจำเป็นคือ การทำให้พระเจ้าพอพระทัย พระเจ้าไม่ได้เรียกเราให้เป็นคริสเตียนที่ประสบความสำเร็จ แต่พระเจ้าเรียกว่าให้เป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระองค์ พระเยซูคริสต์ตรัสว่าสิ่งที่พระองค์พยายามที่จะกระทำตลอดเวลา คือ การทำให้พระบิดาพอพระทัย (ยอห์น 8:29) “เรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบแต่พระบิดาได้สอนเราอย่างไรเราจึงกล่าวอย่างนั้น” เปาโล ประกาศเป้าหมายของเขาไว้ในพระธรรม 2 โครินธ์ 5:9 ว่า “เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในภavn นั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในภavn นี้ก็ดีหรือไม่อยู่ก็ดีเราก็จะทำตัวให้เป็นที่พอพระทัยของพระองค์” ในพระธรรมเอเฟซัสได้เตือนเราไว้ว่า “ท่านจงพิศูนดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ชอบพระทัยของค์และผู้เป็นเจ้า”

เมื่อเราตั้งเป้าหมายของเราไว้ที่การทำให้พระเจ้าพอพระทัย เราจะมีอิสรภาพ แต่การที่มุ่งพยายามแต่ทำงานให้ถึงเป้าหมาย และทำหน้าที่รับผิดชอบที่กำหนดไว้ตายตัวจะทำให้เราเหนื่อยล้า หงุดหงิด และเครียดจัด เราแต่ละคนจะรู้สึกว่ามีแรงไม่พอที่จะวิ่งวุ่นไปวุ่นมาทำงานให้สำเร็จ นอกจากนั้นเราไม่สามารถเอาใจทุกคนได้ ที่จริงเราไม่ได้มีหน้าที่ทำให้ทุกคนพอใจพอใจหน้าของเรา คือการทำให้พระเจ้าพอพระทัย และทำให้สบาย พระองค์ต่างหากคือนายของเรา การที่เรารู้ว่าเรามีเพียงเป้าหมายเดียวคือเป้าหมายที่สามารถไปถึงได้ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไรก็ตามนั้น จะทำให้เรารู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอกและไม่ต้องรู้สึกเครียดมากในชีวิต

หลายครั้งเราให้เป้าหมายทำหน้าที่เป็นแรงจูงใจคนอื่นเพราะเราไม่สามารถนำให้พวกเขา รักพระเยซูคริสต์ได้ เราเชื่อในพลังอำนาจของเป้าหมายมากกว่าจะเชื่อในพลังอำนาจแห่งความรักของพระเจ้า การใช้เป้าหมายเป็นแรงจูงใจเป็นการทำตัวตามกฎของวัฒนธรรมแห่งการแข่งขันในสังคมปัจจุบันเท่านั้นแรงจูงใจเช่นนั้นเป็นแรงจูงใจภายนอกสาเหตุที่กฎของวัฒนธรรมใช้ได้ผลก็เพราะเราไม่ได้เชื่อกฎประการแรกของพระเจ้า นั่นคือให้รักพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจ แรงจูงใจแห่งความรักเป็นแรงจูงใจภายใน แรงจูงใจที่มีพื้นฐานบนความรักจะทำให้เราไม่ต้องพบกับความเครียดความกดดัน หรือการตะเกียกตะกายความรักของพระเยซูคริสต์เป็นแรงจูงใจแก่ประการเดียวของพันธกิจ

ในยอห์น 21:15-17 เราได้เห็นพระเยซูคริสต์ได้ฟื้นฟูความรักที่เปโตรมีต่อพระองค์และพันธกิจ หลังจากที่เขาได้ปฏิเสธพระองค์สามครั้ง สังเกตดูแรงจูงใจให้ทำพันธกิจที่พระเยซูคริสต์เรียกร้องให้เปโตรสนองตอบ พระองค์ไม่ได้เรียกให้เปโตรทำพันธกิจต่อฝูงแกะเพราะพระองค์รักฝูงแกะเหล่านั้น แต่พระองค์ถามเขาว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย เจ้ารักเราหรือ...(ถ้าเจ้ารักเรา) ...จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”

พันธกิจของเราต้องหลั่งไหลมาจากความรักที่เรามีต่อพระเยซูคริสต์ เมื่อเรารักพระเยซู เราจะมองคนอื่นด้วยสายที่พระเยซูมองพวกเขา เราจะรู้สึกมีความรักความเมตตาและมีความอ่อนโยนต่อคนที่เราทำพันธกิจให้อย่างที่เราเองก็มีให้พวกเขา

พันธกิจที่มีแรงจูงใจมาจากความรักจะไม่ต้องพังทลายลงเพราะความเครียดความกดดัน สิ่งนี้เป็นความจริงเพราะความรัก “ทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของผู้อื่น และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง” (1 โครินธ์ 13:7) แรงจูงใจอย่างอื่นจะลี้มเหลวและใช้ไม่ได้เมื่อถึงจุดหนึ่ง แต่ “ความรักไม่มีวันสูญสิ้น” (ข้อ 8)

วัฏจักรของพันธกิจ

คริสเตียนในปัจจุบันมีวัฏจักรในการทำพันธกิจดังต่อไปนี้ สำหรับบางคนวัฏจักรนี้กลายเป็นแบบแผนชีวิตของเขาซึ่งเขาไม่สามารถจะหลุดออกมาจากวัฏจักรนี้ได้เลย

1. **กระตือรือร้น** เป็นประสบการณ์ของความตื่นเต็น มีความคาดหวังและมีประสิทธิภาพ ซึ่งมักเป็นประสบการณ์ของคนที่ยังเข้ามามีส่วนร่วมในงานพันธกิจ

2. **หยุดนิ่ง** มาถึงขั้นนี้เขายังคงมีประสิทธิภาพในการทำงานอยู่ แต่ดูเหมือนว่าภายในมีบางสิ่งบางอย่างที่หายไป มีความรู้สึกที่ “ความตื่นเต็นหมดไปแล้ว”

3. **หงุดหงิด** ในขั้นนี้เขาจะรู้สึกหงุดหงิดและมีความรู้สึกสองอย่างต่อสู้อันคือเลิกหรือทำต่อไป เขาจะคิดถึงประโยคที่ว่า “จะมีประโยชน์อะไรที่จะทำเช่นนี้” อยู่บ่อย ๆ

4. **ไม่สนใจ** ในขั้นนี้แรงจูงใจที่จะทำพันธกิจหายไปจากใจเสียแล้วอารมณ์ส่วนใหญ่ของเขาจะเป็นเหมือนกับพูดว่า “ฉันไม่เห็นสนใจเลย”

พระเจ้าไม่มีพระประสงค์ที่จะให้บุตรของพระองค์มีชีวิตอยู่อย่างเต็มไปด้วยความกดดัน และภาระหนักซึ่งจะทำให้เขาเครียดจัดหมดแรงไป พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “คิดว่าเราเองของเราก็พอเหมาะและภาระของเราดีกว่า” (มัทธิว 11:30) ถ้านั้นเป็นความจริงทำไมเราจึงรู้สึกเหนื่อยล้า หงุดหงิดและหมดแรงอยู่บ่อย ๆ ละ

การมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าจะไม่ทำให้เราแยกออกจากการรับใช้พระองค์พันธกิจ และสามัคคีธรรมกับพระเจ้าเป็นเหมือนด้านทั้งสองของเหรียญ ทั้งพันธกิจและสามัคคีธรรมกับพระเจ้าเป็นการแสดงออกของความรัก พันธกิจเป็นการแสดงความรักต่อผู้อื่นซึ่งเป็นการแสดงภายนอก ส่วนสามัคคีธรรมเป็นการแสดงความรักต่อพระเจ้าซึ่งเป็นการแสดงภายใน พันธกิจเป็นเหมือนลำธารน้ำที่ให้น้ำแก่พืชพันธุ์ สามัคคีธรรมเป็นน้ำพุที่ก่อให้เกิดน้ำไหลหลากออกมาจุดสนใจของเราจะต้องอยู่ที่ความสัมพันธ์กับองค์พระเยซูคริสต์ พระองค์เป็นแหล่งของน้ำ “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำที่วางใจในเราตามที่มิคาเขียนไว้แล้ว แม่น้ำที่มีน้ำธารงชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น” (ยอห์น 7:37-38)

เราจะเข้าสู่ขั้นตอนที่สอง ที่สามที่สี่ของวัฏจักรแห่งความกดดันของพันธกิจเมื่อเราเริ่มรู้สึกแห้งผากเพราะเราใช้สิ่งที่เรามีอยู่ทั้งหมดในพันธกิจไปแล้วเราจะรู้สึกเหมือนกับว่าเราต้องหยุด ต้องพักเพิ่ม

พลัง และเติมชีวิตให้เต็มอีกครั้งเพื่อจะเริ่มวัฏจักรที่เลวร้ายนั้นอีกหนแทนที่เราจะเป็นท่อของน้ำชำระชีวิตเรากลายเป็นบ่อแห่งข้อมูล

แทนที่เราจะถือถังตักน้ำวิ่งไปวิ่งมาจากบ่อเข้าบ้าน เราน่าจะถือสายยางที่ต่อมาเข้ากับต้นน้ำและให้น้ำไหลมาเองต้นน้ำก็คือความสัมพันธ์ที่แนบสนิทกับพระเยซูคริสต์

แรงจูงใจของเราในพันธกิจของเราในพันธกิจต้องมาจากความรักที่เรามีต่อพระเจ้า มันเป็นลำธารที่ไม่มีวันเหือดแห้งไหลจากความสัมพันธ์ของเรากับน้ำพุแห่งน้ำชำระชีวิตเยเรมีย์อธิบายถึงความจริงนี้ว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นมือของเขา และใจของเขาหันออกจากพระเจ้า คนนั้นก็เป็นที่แช่งสาป เขาเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย และไม่เห็นความดีอันใดมาถึงเลย เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย คนที่วางใจในพระเจ้าย่อมได้รับพระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเจ้า เขาเป็นเหมือนต้นไม้มที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยิ่งรักของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็ไม่กลัว เพราะใบของมันคงเขียวอยู่เสมอ และไม่กระวานกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล...ข้าแต่พระเจ้า ความหวังแห่งอิสราเอล บรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์จะต้องรับความอับอาย บรรดาคนทั้งปวงที่หันไปจากพระองค์จะต้องจารึกไว้ในแผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละทิ้งพระเจ้าผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย” (เยเรมีย์ 17:5-8,13)

พันธกิจคือสายน้ำแห่งชีวิตของพระเจ้าที่หล่อไหลไม่ขาดสาย น้ำชำระชีวิตจะไหลจากเราและผ่านเราไป พันธกิจไม่ใช่การบอกข้อมูลเกี่ยวกับพระเจ้าให้คนอื่นรู้ แต่เป็นการสัมผัสชีวิตของเขาด้วยความรัก การอภัยโทษและด้วยพลังอำนาจและความหวัง

ทางที่หลอกลวง

พันธกิจที่ไม่ได้หล่อไหลจากความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระเจ้า จะนำเราตกต่ำลงไปสู่ทางที่หลอกลวง ทางที่หลอกลวงนี้บางครั้งดูอ่อนโยนและฝักใฝ่เข้าไปในทางที่ดูเหมือนถูกต้องอย่างที่เรารู้สึกว่าไม่ออก ขณะที่เรากำลังพยายามด้วยแผนการของมนุษย์ จิตใจของเรามากจะ “ถูกล่อลวงให้หลงไปจากความจริงซื่อและความบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์” (2 โครินธ์ 11:3) ความหลอกลวงนั้นมักจะรวมถึง

1. สนใจให้เป้าหมายสำเร็จมากกว่าสนใจพระเจ้าผู้ที่ทรงทำให้เป้าหมายสำเร็จ

เราพบว่าตนเองทำงานแทนพระเจ้าแทนที่จะทำงานกับพระเจ้าและในพระองค์ผลของการทำเช่นนั้นก็คือเราจะพึ่งในเนื้อหนังของเรามากกว่าพึ่งพาพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้นความเชื่อจะกลายเป็นสูตรสำเร็จ และโปรแกรมการทำงานจะเข้ามามีความสำคัญแทนที่ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า นั่นจะทำให้เราเหนื่อยหน่ายและเข้าสู่วัฏจักรแห่งความเครียดและหมดแรงในที่สุด

เมื่อเราเพ่งจุดสนใจของเราไปที่ความสัมพันธ์ที่เรามีต่อพระเจ้า แทนที่จะเพ่งความสนใจไปที่งาน เราจะรู้สึกได้ถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าและพันธกิจของเราก็จะกลายเป็นคำอธิษฐาน กำลังของเราจะไม่ถูกดูดเข้าไปในงานของเรา เพราะเราจะไม่ออกห่างจากน้ำพุแห่งน้ำชำระชีวิตเลย

2. พักสงบกันผลงานแทนที่จะพักสงบในพระเจ้า

เราพยายามที่จะทำให้เป้าหมายสำเร็จ โดยคิดอยู่เสมอว่าเมื่อเป้าหมายสำเร็จเราก็รู้สึกดี รู้สึกประสบความสำเร็จและเราจะพักสงบ สบายใจ อย่างไรก็ตามการรู้สึกสบายใจเมื่อเป้าหมายสำเร็จนั้นไม่เหมือนกับการพักสงบในพระทรงพระเจ้า ความสำเร็จใด ๆ ก็ตามไม่ว่าจะมีค่าความหมายแค่ไหนจะกลายเป็นรูปเคารพได้เมื่อเรามองว่ามันเป็นแหล่งที่ให้ความสงบใจแก่เราพระเจ้าเท่านั้นเป็นแหล่งให้ความสงบใจและสันติสุขที่แท้จริง พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11:28)

เมื่อการพักผ่อนน้อยของเราอยู่บนรากฐานของผลงาน เราก็มุ่งจุดสนใจของเราไปที่กิจกรรม, ความสามารถในการทำงาน และแผนการทำงาน เราอาจจะพยายามใช้พระเจ้าเหมือนเครื่องมือชนิดหนึ่งเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมายแต่พระเจ้าไม่ต้องการให้เราใช้พระองค์เป็นเครื่องมือ พระองค์ต้องการให้เราเป็นท่อส่งต่อชีวิตของพระองค์ให้ผู้อื่นดังนั้น การพักสงบที่แท้จริงของเราไม่ได้อยู่ที่ความสำเร็จของเป้าหมายแต่อยู่ที่การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า

3. ทำให้พระเจ้าพอพระทัยด้วยการทำงานดี

คริสเตียนหลายคนตกเป็นเหยื่อของการพยายามทำให้พระเจ้าพอพระทัยด้วยการรับใช้พระองค์ แต่พันธกิจไม่ใช่เรื่องของการให้บริการกับพระเจ้า แต่พันธกิจเป็นเรื่องของการให้ตัวเองกับพระเจ้า

เมื่อเราถวายตัวกับพระเจ้า ไม่ใช่ถวายนงานต่อพระเจ้า เราก็จะไม่ต้องกังวลว่าผลงานของเราจะออกมาดีหรือไม่ และไม่ต้องกลัวว่าจะล้มเหลว เราสามารถพักสงบ ไม่ต้องกังวลในงานของเรา และพักสงบไม่ต้องกังวลในผลงานของเราด้วย ผลงานไม่ใช่สิ่งที่เราต้องรับผิดชอบ แต่เป็นความรับผิดชอบของพระเจ้า (ดู 2 โครินธ์ 3:6-7, 1 โครินธ์ 12:4-6, 1 โครินธ์ 2:4-5) ศิษยาภิบาลและผู้รับใช้ที่เหนื่อยและมีความกดดันที่จะต้อง “ทำให้คริสตจักรเจริญ” หรือ “ให้คนเดินออกมาหน้าธรรมาสน์” กำลังรับแบกหน้าที่ความรับผิดชอบของพระเจ้ามาไว้ที่บ่าของตัวเอง ไม่น่าสงสัยเลยว่าทำไมพวกเขาถึงเหนื่อยนัก

เมื่อเราเรียนรู้ที่จะถวายตัวของเราเป็นท่อพระพรของพระเจ้า และเพ่งจุดสนใจของเราไปที่ความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระเจ้า โดยให้ท่อของเราเต็มด้วยน้ำชำระชีวิต เราสามารถพักสงบด้วยความจริงที่ว่าเรากำลังทำให้พระเจ้าพอพระทัย การงานของเราสำเร็จแล้วไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไร ผลนั้นก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ผลนั้นเป็นความรับผิดชอบของพระเจ้า ความรับผิดชอบของเราคือต้องสนิทกับ

พระองค์ “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็จะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น” (ยอห์น 15:4)

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าเป็นพื้นฐานประการเดียวของการทำพันธกิจ เมื่อเราเรียนรู้ที่จะติดสนิทกับพระองค์ รู้สึกถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระองค์และรู้ว่าพระองค์อยู่ใกล้เราเสมอ ชีวิตของเราก็จะเป็นกลิ่นหอมของพระเจ้าและจะส่งกลิ่นระรื่นในทุกที่ที่เราไป นำเสรีที่ผู้นำคริสเตียนหลายคนพยายามทำงานหลายอย่างมากเกินไปเพื่อพันธกิจของพวกเขา แต่เมื่อเรามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ่มากขึ้นเราจะเข้าใจชัดเจนว่าเราไม่มีพันธกิจของเราเอง เรามีแต่พันธกิจของพระเจ้าเท่านั้นพันธกิจนี้เป็นพันธกิจของพระองค์ที่ทำผ่านเรา และพันธกิจของพระองค์นี้เป็นพันธกิจแห่งการส่งทอดชีวิต

เกี่ยวกับผู้เขียน

สตีฟ มีคส์ เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร ไม้กางเขนแบ็บติสต์ในเมืองฮิวสตัน เท็กซัส เขาเป็นผู้เขียนหนังสือชื่อ ความเชื่อคริสเตียนเป็นความสัมพันธ์ (สำนักพิมพ์ไม้กางเขน) ซึ่งบทความเรียบเรียงมาจากหนังสือเล่มนั้น

“LIFE ON THE VINE” BY STEVE MEEKS จากวารสาร MINISTRIES TODAY ฉบับเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ 1994